

[Kristian Nygaard.]

Foruden fri Behandling havde de endvidere Pligt til at lade sig behandle, idet Loven indeholdt en Bestemmelse om, at de, som ikke betimeligt meldte sig til Behandling, efter Helbredelsen skulde straffes med Vand og Brød. Disse to Principper: Retten til fri Behandling og Pligten til at lade sig behandle, har siden været fastholdt i vor Lovgivning om Bekæmpelsen af Kønssygdomme.

Ved Loven om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte, som blev vedtaget i 1906, ophævedes den offentlige Prostitution herhjemme og dermed den aabenlyse Urimelighed, at det Forhold, der som før nævnt efter Lovgivningen var strafbart, ikke alene kunde blive lovligt, men endda monopoliseret Erhverv.

Ved Ægteskabsloven af Juni 1922 kom der en Bestemmelse, hvorefter det blev forbudt den, der var lidende af Kønssygdom, som endnu frembød Fare for Smitte eller for Overførelse til eventuelle Børn, at indgaa Ægteskab, uden at den anden Part blev bekendt med Sygdommen og begge Parter af en Læge havde faaet Vejledning om Faren.

Loven har senere været Genstand for adskillige andre end de her nævnte Ændringer, men Forholdene har altsaa formet sig saaledes, at Sundhedsstyrelsen og Regeringen har ment, Tiden nu var inde til et nyt Fremstød mod Kønssygdommene, idet man erkender, at den gældende Lov efterhaanden har afsløret forskellige Brist og Mangler, som nu altsaa søges afhjulpet ved de i nærværende Forslag indeholdte nye Bestemmelser.

Endelig lægges der heller ikke Skjul paa, at Krigsaarene har bragt en saa stærk Stigning i Kønssygdommenes Udbredelse, at man ogsaa af den Grund finder det tvungende nødvendigt at tilvejebringe Lovhjemmel for særlige Foranstaltninger til Imødegaaelse af Udbredelsen af de nævnte Sygdomme. Der er næppe mange, der tvivler paa den Kendsgerning, at de fremmede Soldater har været med til at fremme Kønssygdommenes Udbredelse. Statstidende, der vel ikke i Almindelighed regnes for særlig underholdende Læsning, afslører daglig mange Eksempler paa danske Kvinder, der søger Underholdsbidrag til Børn, hvis Fædre er fremmede Soldater. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister er i Stand til at oplyse, hvor mange saadanne „Soldaterbørn“ der er født her i Landet under den sidste Krig. Det forekommer mig, at der har været nævnt op imod en halv Snes Tusind. Jeg tror, det vilde have sin Interesse ogsaa i

Forbindelse med denne Lovgivning at faa gjort op, hvor mange Børn det her drejer sig om.

Soldaterne skal dog ikke have hele Skylden for den stærke Udbredelse af disse uhyggelige Sygdomme. Det er blevet mig meddelt fra god Kilde, at over 60 pCt. af Kønssygdommene skyldes Alkohol. Hvis dette er rigtigt, giver det i Sandhed en god Anledning til de alleralvorligste Overvejelser med Hensyn til, hvorledes Alkoholens nedbrydende Indflydelse paa dette Omraade kan fjernes. Soldaterne, altsaa de fremmede, har vi jo heldigvis ikke mere hos os, men Alkoholen har vi, trods stærk Mangel paa mange nyttige Varer, mere end rigeligt af, og der er vel ingen Grund til at tro, at vi slipper saa let for dens nedbrydende Indflydelse i Befolkningen.

Der er Eksempler nok paa, at Spiritus har ødelagt Mænd, men det er mit Indtryk, at Kvinderne — maaske som et Led i deres Kamp for Ligestilling med Mændene — søger at følge med ogsaa paa dette Omraade. Mændene, der selv drikker, kan naturligvis ikke bebrejde Kvinderne noget i den Retning, men de allerfleste vil sikkert erkende, at drikfældige Kvinder vil egne sig meget daarligt til at opdrage kommende Slægter.

Det forekommer mig derfor, at Regeringen, naar den nu finder det nødvendigt at søge vedtaget en Lov om Bekæmpelse af Kønssygdomme, saa ogsaa har Pligt til i højere Grad, end det hidtil er sket, at sørge for, at Befolkningen, ikke mindst Ungdommen, faar Adgang til de nødvendige Oplysninger om, hvorfor og hvorledes man skal undgaa disse for Helbred og Arbejdsevne nedbrydende Sygdomme. Dette Arbejde bør i hvert Fald gøres. Naar op imod 30 000 Personer aarlig behandles for smitsomme Kønssygdomme, forstaar enhver, at der her er Tale om en meget alvorlig Samfundssag. Det fremgaar da ogsaa af, at Statens Udgifter til Behandling af veneriske Sygdomme er steget fra 602 384 Kr. i Finansaaret 1941—42 til 1 409 398 Kr. i 1944—45. Det drejer sig altsaa om mere end en Fordobling i disse tre Krigsaar.

En saadan Udvikling maa stemme Sindene til Alvor og til Handling. Jeg forstaar derfor ogsaa, at Sundhedsstyrelsen og Regeringen har fundet Tiden moden til at skride til en Del Ændringer i den gældende Lov.

Med Hensyn til Lovforslagets enkelte Paragraffer vil jeg gerne sige følgende.

Den Udvidelse fra den gamle Lov, som findes i § 3, Stk. 2, og som gaar ud paa, at Personer, der ved eller har Grund til at